Ч. 235. Четвер 2 падолиста (20 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кабінетна криза. — Італїяньско-турецка війна.

Бюро кореспонденцийне принесло нинї такі телеґрами з Відня:

Як довідуємо ся, Президент кабінету бар. Ґавч на підставі ухвали ради міністрів, яка відбула ся вчера в полудне, предложив Цісареви димісию цілого кабінету.

Друга депеша звучить: Як в парляментарних кругах зачувати, бар. Ґавч не обійме місиї утвореня нового кабінету.

Вість та о димісиї цілого кабінету і о тім, що бар. Ґавч не одержав порученя утвореня нового кабінету, викликала у Відни величезну сензацию. Найповажнїйші віденьскі часописи уважали до послїдної хвилї певною річию, що бар. Ґавч лише перестроїть свій кабінет, а навіть найпізнїйше у Відни виходяча „Zeit" принесла здогади що до перестроєня кабінету і уважала димісию кабінету виключеною.

Тепер часописи признають ся, що передвчерашна авдиенция міністра просьвіти ґр. Штірґка у Цісаря заслугувала на більшу увагу, як здогадувано ся. Вчера перед радою міністрів президент кабінету бар. Ґавч нараджував ся довший час з міністром просьвіти ґр. Штірґком.

Ті дві наведені обставини велять здогадувати ся, що поручене утвореня нового кабінету одержить ґр. Штірґк. Буде то кабінет наскрізь урядничий і переходовий.

Новий кабінет на кождий случай буде вести дальше розпочату бар. Ґавчем акцию, аби довести до сотвореня більшости в парляментї.

Нема вже сумніву, що всї бої під Тріполісом випали для Італїянцїв некористно та що боротьба, яку зведено в дни 27 с. м., скінчила ся для них тяжким погромом. Мимо неясностий і неточностий дотеперішних донесень про сей бій можна так уявити собі єго хід: Дня 27 с. м. рано італїяньске войско в силї 20 до 25 тисяч окружало місто Тріполіс великим півколесом від надбережної місцевости Ґарґареш до села Шераш-ет на всході. Той лук був на яких 30 кільометрів довгий, отже був за великий до успішної оборони для італїяньских військ і наслїдком того виказував значні перерви. Турки та Араби, що розпоряджали того дня силою 20.000 людий, використали сей стан річи і заатакували зручно розкинені італїяньскі становища. Заохотила їх того дня буря, задля якої італїяньска фльота мусїла трохи віддалити ся від тріполїтаньского побережа. А відомо, що в дотеперішних боях італїяньска корабельна артилерия відгравала важну ролю. Отже Турки і Араби обмежили ся в деяких місцях лише до демонстрацийних атаків, а зате в инших місцях ударили на Італїянцїв, з переважаючими силами, щоби проломити їх лінію. В однім місци то їм справдї повело ся. Відділ 4 до 5.000 Арабів знайшов ся нагло позаду Італїянцїв і розпочав грізну для них борбу. З якою завзятостию Турки та Араби виконували свої атаки, видко з того, що в кількох місцях мимо убийчого огню Італїянцїв, дістались безпосередно перед їх лінії, так що прийшло до бою на біле оружие. Остаточним результатом бою було, що ґенерал Канева, побоюючись цїлковитого окруженя деяких італїяньских відділів, приказав скорий відворот на цїлій лінії до міста. Відворот сей виконано серед безнастанного бою, а скінчив ся він аж там, де вже сягали стрільна італїяньских корабельних армат і тяжкої артилєриї в підміских фортіх. Турки і Араби завернули, але фактична побіда була по їх сторонї. Стали ся они панами широкого поля бою та відобрали назад цїлу внїшну полосу тріполїтаньскої оази.

Депешї аґенциї Стефанї признають, що італїяньске войско було приневолене виконати той відворот, але поясняють єго в той спосіб, немов би він був конечний з причини великого числа трупів, які залягали ту частину оази і затроювали воздух. Є то дурене публичної опінїї, бо трупи можна було усунути і піти наперед, коли справдї виграло ся бій, а тимчасом Італїянцї зробили противно, бо не мали на то анї часу анї змоги серед напору неприятеля, котрий на другий день, т. є. в суботу, атакував їх дальше. Трупів було 2 до 3 тисяч

11)

Крізь стїну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Отже хтось, що ішов вздовж коридором, міг обернути ключ і війти до сепаратки ч. 7?

— То можливе — признав Ґріц — але комната не була осьвітлена і коли би який небудь гість

— Ми не говоримо о якім небудь гости, лиш о убийнику — перебив єму аґент. — Ходіть, мушу то оглянути.

— Під ч. 6 я ще не був — замітив дальше, коли увійшли в коридор і переходили попри стоячого там на вартї поліцианта. Відтак пробовав отворити двері від ч. 7.

— Ого, отже они засунені від середини! — скрикнув, пробуючи двері отворити. — Отже там мусїв хтось бути, або може й ще там є доси.

Малий, чорний властитель готелю вхопив ся за голову, а відтак сказав з невдоволенем, що та комната о стілько ріжнить ся від инших, що має окремий вихід на другі сходи, з якого користають часом деякі давні гості.

— Ті сходи ведуть на малий, вузкий перехід між готелем а окружаючим єго муром і ним виходить ся через ворота в мурі на улицю Марбиж. Отже коли хто має ключ до тих воріт, то очивидно може неспостережено дістати ся до комнати ч. 7 і вийти з неї знов на улицю — докінчив пан Ґріц.

Лице Кокеніля захмарило ся, а єго очи засьвітили зловіщо.

— Пане Ґріц — сказав острим, твердим голосом — ви інтелїґентний чоловік — мусите ним бути! Злочину довершено вчера вечером о девятій годинї, а тепер є вскорі четверта рано. Може би ви були ласкаві пояснити менї, длячого ту незвичайної ваги обставину затаєно полїциї цїлих шість годин?

— Я — я — не знаю — відповів змішаний готеляр.

— Чи ви хочете може кого хоронити? Хто є той чоловік, що замовив сепаратку під ч. 7?

Ґріц похитав головою.

— Не знаю єго назвища.

— Не знаєте єго назвища? — здивував ся Кокеніль.

— Ми мусимо в таких річах бути дуже обережні, пане Кокеніль — боронив ся наляканий Ґріц. — Маємо богато таких постійних гостий, яких назвищ не знаємо, бо они мають видко до того свої причини; жонаті мужчини і — ви чей мене розумієте?

— А як ви єго називаєте? — допитував ся Кокеніль. — Чейже мусите єго якось називати.

— Коли говоримо з ним, то кажемо до него „пане", а коли про него говоримо, називаємо єго „той великий білий".

— Великий білий! — повторив аґент.

— В послїдних часах приходив частїйше сюди з одною дамою, яку називав Аніта. Більше про него нїчого не знаю. Але що то має до річи? Єгож нинї зовсїм тут не було.

— Звідки ви то знаєте? Атже він мав ключ до брами.

— Так, але він відмовив комнату!

Аґент здвигнув плечима.

— Хтось тут був і замкнув двері. Маєте ключ до брами в мурі? Ну, то війдемо тамтуди. Ходіть!

Коли вийшли з готелю головними дверми, аби дістати ся на улицю Марбиж, вийшов їм на стрічу каменичний сторож з Цезаром. Пес сейчас вирвав ся і прибіг до свого пана. Кокеніль погладив єго нїжно по голові.

— Добрий псище! Нинї буде робота для тебе, Цезар! Ага, він вже мене розуміє! Отже наперед!

Між тим прилучив ся до них і батько Тінїоль і всї пішли на подвірє, де лежав пістолет. Кокеніль повів пса на місце і сказав: „Шукай!"

Цезар обнюхав пістолет, почав бігати зі спущеним носом до землї по подвіри і вкінци вернув з тихим сумним скавулїнем до свого пана.

— Нїчого не найшов? — сказав той. —

і неприятель, який потерпів би такі втрати, певно не ступав би наперед. Отже ситуация в самім Триполісї представляла ся в суботу вечером так, шо по дводневих боях весь італїяньский окупацийний корпус, здесяткований і перетомлений цїлотиждневими, щоденними боями, стояв сконцентрований на невеликім підміскім просторі межи морем з жерелами Бумелїяна, між тим коли Турки займали сильні позициї у зовнїшній полосї оази, віддалені ледви о 7 кільометрів від італїяньских боєвих лїній.

Передвчера наспіли вісти, що Турки та Араби поновили свій атак на Тріполіс і вже его здобули. Нинї доносять з Константинополя, що та вість урядово не потверджена, однак турецкий міністер війни заявив справоздавцеви дневника „Tanin", що здобутє може наступити кождої хвилї. Так само не потверджено урядово донесеня про відобранє Турками міст Бенґазі і Дерни.

З того показує ся, що перша проба Італїянцїв рушити в глубину краю не повела ся, а що більше скінчила ся тяжкою поражкою. Замість здеморалїзованої, упавшої на дусї горстки турецкого войска стрітили ся там Італїянцї з сильною армією, вправдї переважно неправильною, але дуже хороброю і добре веденою. Зіпхані на невеликий простір міста і его безпосереднє окруженє, Італїянцї можуть довозитя артикули поживи лише від сторони моря. Крім того неудачі і пошесть холєри дуже пригноблююче вплинули на цїлу італїяньску армію. Не диво отже, що як доносять італїяньскі часописи, італїяньске правительство задумує покликати всї кляси резерв з р. 1898 в силї 100.000 людий і вислати їх відтак до Триполісу.

Новинки.

Львів, 1 падолиста 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** II. Намістник іменував офіцияла рахункового Вільг. Шіндлера і практикантів концептових Намістництва, Здисл. Ольшевского, Каз. Варжицкого і Мечис. Давского концилістами Намістництва; — іменував в департаментї рахунковім Намістництва офіциялів рахункових: Іґн. Сьляского, Каз. Стояловского і Макс. Скульского ревідентами рахунковими, а асистентів рахункових Ферд. Фуґля і Ад. Жукровского офіциялами рахунковими; — переніс асистента санїтарного дра Ад. Парецкого зі Львова до Низька

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Станисл. Баденї перебув послїдну ніч спокійно. Теплота тїла рано була низша, виносила 37·4. Віддих спокійний, загальний стан досить добрий.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Тхоржнїцкий виїхав до Чорткова на торжественне отворенє суду окружного.

— **З зелїзниці.** На основі розпорядженя Міністерства зелїзниць скорочує ся означений в тарифі час заладовуваня і виладовуваня посилок на 8 годин денно, а то на шляхах зелїзниць державних як також зелїзниць приватних позістаючих в зарядї держави. Постанова та увійшла в житє з днем 30 жовтня с. р. а відносить ся в однаковій мірі до товарів промислових.

— **До Українських Товариств!** Комітет обходу столїтя уродин Маркіяна Шашкевича має честь запросити усї Товариства до участи в Маркіянових торжествах, які відбудуть ся у Львові дня 5, 6 і 7 падолиста. В сьвяточнім походї на личаківске кладовище зволять Вп. Члени Товариств явити ся з прапорами, зглядно з вінками, які зложать на могилї поета. На торжественне Богослуженє в Церкві духовної Семінариї, яке відбуде ся в понедїлок (6 падолиста) окремо о годинї 10-ій вступ ізза браку місця за особенними картами вступу, о які належить зголосити ся до Всв. Ректорату духовної Семинариї. Близшу програму торжеств оголосить ся афішами. Окремих запрошень Комітет не висилає.

— **Дрібні вісти.** Вже й у Львові як по инших великих містах будуть на улици чистити чоботи. Одна така стация до чищеня чобіт буде коло „Віденьскої каварнї", а прочі на двірцях зелїзничих і коло сьв. Софії. — Оногди розпочала ся розправа против Мариї Бриттан-Козловскої, обжалованої о то, що дня 24 мая с. р. застрілила в своїм помешканю при ул. Глубокій урядника банкового Романа Весьоловского. Розправа скінчила ся нинї в ночи. Суд засудив Козловску на 5 місяцїв вязниці.

— **Штучки львівских злодіїв.** II. Пос. Квятковскому замешкалому при ул. Коперника ч. 28, вкрадено із замкненої пивниці по розбитю колодки 20 сотнарів вугля і 35 сотнарів дерева загальної вартости 85 К. Неаби яка штука! Щоби вкрасти таку масу вугля і дерева, треба кількох людий з лопатами і міхами та треба й возів, щоби весь гой материял на топливо забрати з пивниці. — До склепу Іцка Зільберберґа при ул. Сінявскій вломили ся в суботу злодії і вкрали 6 голов цукру, 55 кільо мілкого цукру і в гранках, чоколяду, каву і инші товари загальної вартости 300 К.

— **Нещаслива пригода.** На рампі зелїзничій на Жовківскій сполошили ся оногди підчас переїзду поїзду конї розвозителя пива Зиґмунта Кеслера і перевернули віз. Кеслера, котрий впав з кізла, віз так придушив, що его тяжко покалїчив. Стация ратункова мусїла відставити его до шпиталю. Подібна пригода приключила ся й селянинови Іванови Кошулїньскдму, котрому конї також сполошили ся. Він впав під віз а колеса поломили єму ліву ногу. Кошулїньского в непритомнім станї відставила поготівля ратункова до шпиталю.

— **Катастрофи в наслїдок вибуху ґазів.** З Бохнї доносять: В понедїлок рано о 10 годинї настав в тутешній копальни соли страшний вибух ґазів. Один з робітників підійшов з горіючою лямпою до громадки робітників, працюючих над затканем отвору, з котрого добували ся ґази. В тій хвили настав страшний вибух. 3 робітників страшно поранило і в непритомнім станї відвезено їх до шпиталю. Один з них мабуть вже помер.

О много страшнїйша настала катастрофа в наслїдок вибуху підземного ґазу в Кіша - Машар коло Марош-Вашаргелї. Про вибух сеї доносять з Будапешту: Ґаз підземний, котрий добував ся многими отворами, запалив ся на просторі 30 морґів. Стовп полуміни доходив до 30 метрів висоти. О 2 год. в ночи відчули люди сильне потрясенє, по котрім запалив ся ґаз на цїлім просторі. Люди побігли до огню, але до місця вибуху вже не можна було приступити. Стражник зелїзничий і его жінка збудившись в ночи хотїли засьвітити лямпу, а тодї настав вибух, від котрого обоє згинули, Насип зелїзничий розсадило і знищило зовсїм на просторі 300 метрів.

Про сей вибух доносять з Кольошвара: Вибух настав в недїлю рано у віддалї 150—200 м. від державних жерел підземного ґазу на полях ґр. Банфі. Стражник, его жінка і донька тяжко ранені. Огонь вже зменшає ся. Оногди прибула на місце компанїя піонїрів, котра гасить огонь піском.

— **Львівский руский театр в Калуши.** Саля „Народного Дому".

Очивидно! Дайте менї пістолет, батьку Тініоль — спробуємо там за муром.

Ледве вийшли на улицю, коли пес на новий приказ свого пана почав обнюхувати у великім крузї уличний брук.

— То тяжка проба по зливі, що тревала кілька годин — відозвав ся Кокеніль до своїх товаришів, що з увагою приглядали ся. І дійстно спершу не міг пес найти ніякого слїду; але відтак нагло присів на краю хідника і трясучи ся на цїлім тїлї, почав тихо скомлїти.

— Найшов слїд — скрикнув его пан розворушений. — Тепер уважайте! Цезар, іди!

Пес побіг сейчас з носом при земли спокійно півперек Елїзейского поля, минув его, вибіг на хідник улиці Франсоа I., відтак побіг попри улицю Клеман Маро, скочив відтак на дорогу і нараз задержав ся.

— Згубив слїд! — скрикнув батько Тініоль засумований.

— Очивидно що згубив — відповів аґент весело і обертаючи ся до пана Ґріца додав: — Тут убийник всїв до фіяра. Справа зовсїм ясна. Пістолету не рушив ніхто, від коли той чоловік, що его мав, викинув крізь вікно сепаратки ч. 7.

— Хочете сказати ч. 6. — поправив Ґріц.

— Нї, кажу ч. 7. Отже ми знаємо, де убийник взяв фіякра. Тепер побачимо, куди він вийшов з готелю. Цезар, назад!

Послушно побіг пес назад слїдом аж до місця, де его найшов і ждав там на дальші прикази.

— Незвичайний пес — дивував ся Ґріц. — Яка то властиво раса?

— Бельґійский пастирский пес — відповів Кокеніль. — Він коштував мене пятьсот франків, але я не дав би его тепер за ніщо в сьвітї.

Знов сказав псови слово, а той побіг і опинив ся перед брамою та скомлячи і тихо виючи добував ся до неї. То була брама в мурі окружаючім готель!

— Отже туди він вийшов! — сказав Кокеніль, відхилюючи двері і заглядаючи до середини.

Мур був збудований з вигладженого ґраніту, а попри мур в рівномірних відступах були засаджені ялиці, що відбивали від сїрої краски каменя.

Кокеніль виймив електричну лямпку з кишенї і кинув ярку смугу сьвітла на землю, де показало ся кілакадесять слїдів ніг, немов би туди переходила цїла товпа людий.

— Що то є? — скрикнув аґент.

— Ми тут глядали за пістолєтом — сказав батько Тініоль засоромлений. — Жібелен велів.

— Мій Боже, яка шкода! І як тут дістати добрий відтиск слїду? Але пождіть! Як далеко ви заходили?

— Аж до того задного муру. Жібеленови не прийшло на гадку, аби там дальше могло ще що бути.

Кокеніль відіткнув з полекшою і пійшов скоро аж до муру, звідки вузкий перехід завертав на право і ішов вздовж задної стіни готелю. Знов пустив сьвітло своєї лямпки на землю і на превелику радість побачив сим разом один одинокий, виразний ряд слїдів ніг, з котрих можна було зараз пізнати, що сюди перейшла лиш одна особа, що вийшла з готелю.

— Пустім наперед пса, аби йти зовсїм певно — сказав аґент і покликав пса: — Суди, Цезар, шукай!

Пес побіг скоро наперед, нюхав спершу поволи і осторожно між всїлякими слїдами, але вкінци пустив ся бігцем поза угол дому, аж задержав ся перед замкненими дверми і там почав скавулїти, драпаючи ногами двері.

— Отже маємо певність — відозвав ся Кокеніль. — Чи то двері до комнати ч. 7, пане Ґріц?

— Так.

— Отже прошу отворити!

Коли господар змішаний глядав в кишени ключа, сказав аґент до Тініоля:

— Мушу мати відтиски тих слїдів — найлїпші, які можна зробити. Возьміть ґлїцерини і ґіпсу і зробіть менї відтиск з того слїду, відтак з тих двох, а радше ще з того і з того. Розумієте?

— Зовсїм.

— Пес для безпечности нехай би тут лишив ся, заки ви принесете, що вам треба. Лежати, Цезар і уважати!

Пес послушно положив ся на землю.

Тепер пійшов Кокеніль в супроводі Ґріца сходами на гору, оглядаючи всьо по дорозї при сьвітлї своєї лямпи. Коли вийшли на гору і не було нїчого більше крім вузкого виступу перед дверми сепаратки ч. 7, задержав ся і спитав:

— Ті двері ведуть до комнати ч. 7.

— Так.

— І звичайно отверті?

— Нї, ті двері все замкнені.

(Дальше буде).

В четвер 2 падолиста: Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої в „Жидівці“, в опері 5 діях Галевія. Початок о год. $7^1/_2$ вечером.

— З Маркіянового сьвята в Підлисю На памятник Маркіяна зложено отсї вінцї: 1) Станиславівска земля, — Віщому Маркіянови. 2) Від українських товариств Сокальскої землї. 3) Вдячнї українськї богослови — Безсмертному Маркіянови. 4) Від читальнї „Просьвіти“ в Гумнисках. 5) Від Бориса Мачуха з Російскої України. 6) Учителеви Галицкої України — Дівочі Школи Р. Т. П. 7) Читальня „Просьвіти“ в Ярославичах. 8) Нестаничі — Отцю Маркіянови.

Сими вінцями прикрашено памятник.

З привітних тельґрам, які наспіли з ріжних сторін Галичини а також і з України та з чужини, наводимо отсї найзамітнїйші.

З Києва прислано отсї телеґрами:

Від українського громадянства в Київі: „Українське громадянство з над широкого Днїпра-Славути шле рідному селу великого Маркіяна свій горячий привіт. Нехай невмирущий дух національного апостола нашого во віки і віки єднає Україну Наддністряньску з Україною Наддніпряньскою“!

Від редакції *„Ради“*: „Від щирого серця витаємо земляків непохитного борця за українське слово, незабутного Маркіяна Шашкевича. Довічна слава тому, хто на сторожі коло свого люду поставив рідне слово!“

Від редакції педаґоґічного журнала *„Сьвітло“*: „Педаґоґічна часопись *„Сьвітло“* витає шановних земляків великого діяча на ниві рідної просьвіти Маркіяна Шашкевича. Нехай живе вічно ясна память його!“

Від українського театру М. Садовского в Київі: „Витаємо любих земляків з сьвятом Маркіяна. Ми духом з Вами!“

П. Модест Менціньский з Кольонії прислав такий привіт: „Нехай звізда безсмертного Пробудителя українського слова далї сьвітить його народови на шляху розвитку, нехай охороняє його і благословить. Весело як його сонця мчать ся по чудовім небі, ідіть, братя, своїм шляхом, з радістю, як герой до побіди!“

— Маркіянове сьвято у Львові. В недїлю дня 5 падолиста о годині 12 ій: Відслонене памятника Маркіяна Шашкевича в Архікатедральній Церкві сьв. Юра. — О год. $12^1/_2$: Процесіональний похід на личаківске кладовище, панахида на гробі поета і проповідь. (Відпоручники з прапорами та вінками і прочі учасники зберуть ся на площі сьв. Юра о годині $11^1/_2$, а місце визначать други Соколів, яких порученям належить повинувати ся безусловно). — О годині 5-тій вечером: Популярні виклади про значінє Маркіяна Шашкевича в народних Товариствах і в читальнях тов. „Просьвіта“ у Львові. — О 7-ій годині вечером: Театральна вистава драми Старицкого п. з. Ніч під Івана Купала. Відіграють члени дружини львівского людового театру в салї „Яд Харузім“ при ул. Бернштайна. — О год. 7-ій вечером: Популярний концерт в честь Маркіяна Шашкевича, уряджений заходами молодежи філії академічної ґімназії в великій салї „Народного Дому“.

В понедїлок дня 6 падолиста: О год. 10-тій Торжественне Богослуженє в Церкві духовної Семинариї. (Вступ на Богослуженє ізза браку місця за картами вступу, о які належить зголошувати ся до Комітету Ринок ч. 10 в канцеляриї „Просьвіти“ від год. 6—7 вечером). — О год. $11^1/_2$: Відслонене пропамятної таблиці на вічнім мурі Церкви духовної Семинариї при ул. Коперніка ч. 36. — О год. $7^1/_2$ вечером: Сьвяточний концерт в салї Фільгармонії при ласкавій участи арт. Вп. Пані Сальомеї Крушельницкої, арт. скрипака П. Ф. Кребса, львівского „Бояна“, хору богословів і „Бандуриста“. На концертї сьвяточна промова.

Bi второк дня 7 падолиста: Другий Сьвяточний концерт. При тій самій участи з незміненою проґрамою. На концертї сьвяточна промова.

Сьвяточна Академия відауде ся пізнїйше. Реченець оголосить ся окремими оповістками. — О нічлїги для відпоручників належить відносити ся до „Орґанїзації львівских Русинів“, Ринок ч. 10 II. поверх. — У Львові дня 31 жовтня 1911. Іван Кивелюк, за просьвітні орґанїзації; др. Кость Левицкий, за політичні орґанїзації; проф. Володимир Шухевич, за музичні орґанїзації; др. Евген Олесницкий, за економічні орґанїзації; проф. Іван Боберский, за руханкові орґанїзації. — Теодозий Лежогубский, голова Комітету; Антін Гапяк, секретар Комітету.

Телеґрами.

Мадрид 1 падолиста. В виду донесеня о обсадженю міста Арзіля (на полудни від Танджера) заявляють круги добре поінформовані, що правительство іспаньске анї не думає о нових територияльних здобутках.

Ножан (над Секваною, департ. Об) 1 падолиста. В Меріо завалив ся вчера недокінчений ще будинок бровару і засипав звиш 50 робітників. Вечером видобуто 5 трупів і 8 ранених. Під розвалинами знаходить ся мабуть ще 50 робітників.

Льондон 1 жовтня. З Ганкав доносять: В суботу досьвіта 5000 революціоністів заатакувало правительственне войско на захід від европейских осель. По завзятій борбі здобули они головну стацию зелїзничу. Також одна пушка системи Максіма дістала ся в їх руки. Войско цїсарске уступило ся на шлях перегоновий. Тимчасом батерії північних фортів в Вучанґ стріляли до канонїрок і змусили їх відплисти долї рікою. Около полудня войско цїсарске одержало поміч в силї 3000 мужа і рушило до атаку на бічну лїнію позиций повстанців. По обох сторонах були сотки убитих і ранених. В пізнїйших годинах того дня войско цїсарске здобуло назад стацию зелїзничу.

Фльота адмірала Сах мимо 4-годинного бомбардованя не могла змусити батерії до мовчаня. Кораблї відплили, не потерпівши більших ушкоджень. Адмірал повідомив Европейців, що не буде бомбардувати Вучанґа, заким не здобуде міста Ганкав.

Льондон 1 падолиста. До „Times“ доносять з Тріполіса: Що дня прибувають тут сьвіжі присилки італїяньского войска. Вчера по полудни Турки острілювали місто з двох пушок. Італїянцї виступили до атаку і забрали ті пушки.

Цїна збіжа у Львові.

дня 31-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·—	до	12·20
Жито	9·60	„	9·80
Овес	8·10	„	8·30
Ячмінь пашний	7·70	„	8·20
Ячмінь броварний	8·50	„	10·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	8·50	„	9·25
Бобик	8·50	„	8·70
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	95·—	„	110·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	70·—	„	75·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, **3·05***), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлю).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, **5·48**, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, **5·52**, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·12, **9·52**†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), **9·57**, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: **9·42**, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), **9·41**, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.